Raad van State

200706645/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/2874 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 21 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 december 2006 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 augustus 2007, verzonden op 22 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

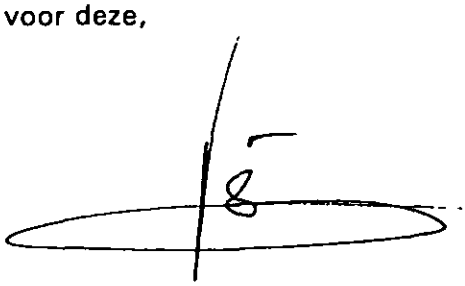
w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

347-549.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 07/2874

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. Vreeken, advocaat te Zutphen,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: S. Raterink, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 juni 2002 heeft verweerder eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), met ingang van 29 september 2001 en geldig tot 29 september 2004.

Op 2 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 ingediend. Bij besluit van 21 december 2006 heeft verweerder afwijzend op deze aanvraag beslist.

Bij brief van 18 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 6 juli 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Op grond van artikel 29 van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:
a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.2 Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.4 Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel ten tijde hier van belang luidde, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaand aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

2.5 Verweerder heeft eisers aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van voormelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat, nu het categoriale beschermingsbeleid voor Sierraleoonse asielzoekers per 16 september 2002 is beëindigd, de rechtsgrond voor verlening van de verleende vergunning is komen te vervallen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000 vormen.

2.6 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat de rechtsgrond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

2.7 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) - verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002, JV 2002, 153 - is vervolgens aan de orde of eiser ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.8 Eiser heeft aan zijn aanvraag van 29 september 2001 ten grondslag gelegd dat hij Sierra Leone heeft verlaten, omdat hij vanaf 1992 gedurende meerdere jaren heeft verbleven bij een soldaat genaamd , alias van de AFRC. In 1997 is eiser samen met en zijn groep naar de vertrokken, alwaar de groep genaamd "West Side Boys" heeft opgericht. Eiser werd door de mensen herkend, omdat hij altijd met samen was. In 1999 is eiser tijdens onlusten samen met een strijder van naar zijn geboorteplaats vertrokken en heeft hij vernomen dat was gedood door één van zijn bewakers. In zijn eiser en de strijder aangehouden door RUF-rebellen. Eiser heeft een paar maanden bij de RUF-rebellen verbleven en wist daarna te vertrekken. Vervolgens heeft eiser vijf maanden in een vluchtelingenkamp van het Rode Kruis in verbleven. Toen een kolonel genaamd jongeren uit het kamp wilde werven om voor hem te vechten, heeft eiser met behulp van een pater en een non besloten het vluchtelingenkamp te verlaten. Eiser heeft zich aan boord van een schip verstopt, maar nadat hij door de bemanning was ontdekt is hij op een strand in een voor hem onbekend land terechtgekomen. In dit onbekende land heeft eiser een man leren kennen die hem heeft gehopen Afrika te verlaten. Eiser is vervolgens per vliegtuig, met een overstap in een voor hem onbekend land, naar Nederland gereisd, alwaar hij op 11 september 2001 aankwam.

2.9 Verweerder heeft de aanvraag op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede ter adstructie van zijn asielrelaas. Voorts heeft verweerder overwogen dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat omdat er sprake is van vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden omtrent zowel eisers verblijf bij de groep van zijn verblijf bij de rebellen als zijn verblijf in het vluchtelingenkamp. Zo weet eiser naast de bekende namen en geen enkele naam of alias te noemen van andere mensen van de groep van die in de verbleef, terwijl hij meer dan een jaar bij die groep heeft verbleven. Voorts heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij heeft verklaard dat eind 1999 is gedood, terwijl uit openbare bronnen volgt dat reeds half augustus 1999 is gedood. Het voorgaande klemt temeer, nu eiser heeft gesteld dat hij zeven jaar door is verzorgd en beschermd. Daarnaast is volgens verweerder sprake van een ongerijmde wending, nu eiser heeft gesteld nimmer te hebben meegewerkt aan de gangbare activiteiten van de groep en zelfs nimmer een wapen in handen te hebben gehad. Eiser heeft immers verklaard dat hij jarenlang aan de zijde van tussen leden van AFRC heeft geleefd en bovendien van januari 1998 tot 1999 zelfs tussen leden van de gewelddadige groep de West Side Boys heeft geleefd. Voor wat betreft eisers gestelde verblijf bij de RUF-rebellen, heeft verweerder overwogen dat van eiser verwacht had mogen worden dat hij meer details had kunnen verstrekken. Zo weet eiser naast de namen van de bekende leiders en slechts de voornaam van één bewaker, terwijl hij enkele maanden bij deze rebellen zou hebben verbleven. Voorts heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser op zeer eenvoudige wijze is ontsnapt aan de rebellen, hetgeen niet valt te rijmen met zijn verklaring dat hij en de andere gevangenen door de rebellen werden bewaakt. Ten slotte heeft verweerder niet aannemelijk geacht dat het vluchtelingenkamp van het Rode Kruis, waar eiser vijf maanden vijf maanden verbleef, zou zijn bewaakt door rebellen en dat deze rebellen hem uit het vluchtelingenkamp mee wilden nemen. Bovendien heeft eiser de namen van de pater en de non die hem hebben geholpen bij zijn vlucht uit het vluchtelingenkamp niet weten te noemen.

2.10 Volgens vaste rechtspraak behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die vaststelling kan door de bestuursrechter slechts terughoudend worden getoetst. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechtbank diens oordeel terughoudend te toetsen. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

2.11 De vaststelling door verweerder dat de asielmotieven van eiser ongeloofwaardig zijn, kan, gelet op de hiervoor weergegeven overwegingen van verweerder, alsmede in aanmerking genomen hetgeen door eiser in beroep is aangevoerd en hetgeen daartegen in het verweerschrift is ingebracht, deze terughoudende toetsing doorstaan.

2.12 Daartoe wordt allereerst overwogen dat verweerder zich onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser verwijtbaar niet zijn rebellenkaart heeft meegenomen. De stelling van eiser dat het meenemen van de rebellenkaart hem in gevaar had kunnen brengen, nu de rebellen op dat moment niet meer aan de macht waren en men hem zou kunnen verdenken van mensenrechtenschendingen, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Tijdens het eerste gehoor heeft eiser immers verklaard dat hij zijn rebellenkaart eerst in het voor hem onbekende Afrikaanse land heeft achtergelaten en niet, zoals ter zitting gesteld, in Sierra Leone. Voorts heeft verweerder afdoende gemotiveerd dat en waarom hij aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat deze verwijtbaar niet verifieerbare en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door hem gevolgde reisroute en daarvan bovendien ook geen indicatief bewijs heeft overgelegd. Ingevolge vaste rechtspraak kan de door eiser gestelde afhankelijkheid van de reisagent niet afdoen aan de in dit verband op eiser zelf rustende verantwoordelijkheid. De omstandigheid dat eiser destijds zestien jaar oud was, maakt dat niet anders. Verweerder mocht van eiser verwachten dat hij meer omtrent de door hem gevolgde reisroute kon verklaren dan hij heeft gedaan. Verweerder heeft in dat verband kunnen overwegen dat van een persoon die heeft verklaard van een Afrikaans land naar Nederland te hebben gereisd mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van het land van vertrek, de naam van de vliegtuigmaatschappij en in welke plaats of land hij is overgestapt op het tweede vliegtuig.

2.13 Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, hetgeen met zich brengt dat verweerder, zoals in het voornemen is uiteengezet, de eis mocht stellen dat van het relaas voor het overige een positieve overtuigingskracht moet uitgaan.

2.14 Verweerder heeft bij het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen, zoals aangehaald in rechtsoverweging 2.9, uitvoerig gemotiveerd overwogen dat en waarom het asielrelaas van eiser de hiervoor bedoelde positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is. In de enkele stelling van eiser dat hem op een later moment nog twee namen te binnen zijn geschoten, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op dat standpunt heeft kunnen stellen.

Eisers stelling dat tijdens de gehoren door de contactambtenaar niet verder op namen is ingegaan, kan aan het vorenstaande niet afdoen. De verslagen van de nadere gehoren bieden geen grond voor het oordeel dat eiser niet of onvoldoende in staat is gesteld om meer naar voren te brengen. Voorts is het volgens vaste rechtspraak van de Afdeling aan eiser om (met name in het nader gehoor) zelf zijn vluchtmotieven naar voren te brengen en niet aan verweerder om deze met vragen aan het licht te brengen, in welk verband wordt verwezen naar een uitspraak van de Afdeling van 28 december 2001 (zaak nr. 20010534411, JV 2002/73).
Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voorts kunnen overwegen dat van eiser verwacht mocht worden dat hij weet in welke maand die als een vaderfiguur voor hem was, is overleden. Verweerder heeft de indicatie "eind 1999' als onvoldoende van de hand kunnen wijzen. De enkele stelling van eiser dat hij in 2002 pas 14 dan wel 15 jaar oud was en een kind van 17 dan wel 18 jaar niet noodzakelijkerwijs weet wanneer een bepaalde gebeurtenis 3 jaar daarvoor precies heeft plaatsgehad, heeft verweerder als onvoldoende van de hand kunnen wijzen.
Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voorts ongeloofwaardig kunnen achten dat eiser zich bijna twee jaar tussen de gewelddadige groep de West Side Boys heeft bevonden en desondanks nimmer heeft deelgenomen aan hun activiteiten. Verweerder heeft dienaangaande van belang kunnen achten dat eiser ook perioden zonder de bescherming en verzorging van bij de West Side Boys heeft verbleven.
Verweerder heeft voorts de gestelde, relatief eenvoudige, ontsnapping niet geloofwaardig hoeven achten. Verweerder heeft kunnen overwegen dat het bevreemdingwekkend is dat er, ondanks de aanwezigheid van bewakers overdag, 's nachts geen daadwerkelijke bewaking was.
Ten slotte heeft verweerder eiser kunnen tegenwerpen dat eiser de namen van de pater en de non die hem hebben geholpen bij zijn vlucht uit het vluchtelingenkamp niet heeft weten te noemen, terwijl eiser vijf maanden bij hen in hetzelfde vluchtelingenkamp heeft verbleven.

Uit het vorenstaande dient te worden geconcludeerd dat verweerders standpunt dat eiser ten tijde van de verlening van de vergunning geen aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000 toetsing in rechte doorstaat.

2.15 Ter beoordeling staat vervolgens of verweerders standpunt dat eiser ook thans - dat wil zeggen ten tijde van het thans bestreden besluit - niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000, de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

2.16 In de zienswijze van 25 augustus 2006, alsmede tijdens het nader gehoor van 31 oktober 2006, heeft eiser aangevoerd bij terugkeer naar Sierra Leone nog immer te vrezen te hebben van de zijde van de Sierra Leoonse autoriteiten en medeburgers die hem kennen als degene die bij hoorde.

2.17 Verweerder heeft zich dienaangaande in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat hieraan te toetsen, aangezien de door eiser gestelde problemen ongeloofwaardig zijn bevonden.

2.18 De rechtbank oordeelt hierover als volgt.

2.19 Nu verweerder het relaas van eiser in redelijkheid ongeloofwaardig heeft mogen achten, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte eiser ook thans een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 heeft kunnen onthouden.

2.20 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerders standpunt dat noch ten tijde van de verlening van de vergunning voor bepaalde tijd noch ten tijde van het thans bestreden besluit een rechtsgrond bestond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser, de rechterlijke toetsing kan doorstaan. Verweerder heeft derhalve op goede gronden besloten de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen.

2.21 Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 21 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. R.M. Teekens als griffier.

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 22 AUG 2007

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

Mr I. Vreeken
advokaat

Usselkade 27
Zutphen

Postbus 153
7200 AD Zutphen

tel. 0575–543527
fax 0575–543528

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
17 SEP 2007
ZAAKNR. 200706645
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

17 september 2007

GEEFT TE KENNEN:

geboren op van Sierraleoonse nationaliteit, verblijvende te aan de domicilie kiezende te Zutphen aan de IJsselkade 27 (postbus 153, 7200 AD), ten kantore van advokaat Mr I. Vreeken, die, conform het bepaalde in artikel 70, eerste lid Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om te dezer zake hoger beroep in te stellen:

1. Bij besluit van 21–12–2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, (hierna: de Minister) appellants aanvraag om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

2. Bij uitspraak van 21–8–2007 heeft de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard **(bijlage)**.

3. Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen deze uitspraak. Appellant voert de volgende grieven aan tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1:
Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging (r.o.) 2.12 dat verweerder zich onder verwijzing naar artikel 31 lid 2 sub f Vw in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant verwijtbaar niet zijn rebellenkaart heeft meegenomen.

Toelichting:
1. In het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag heeft de Minister deze rebellenkaart aangeduid als een identiteitskaart en hem verweten dat hij deze kaart niet heeft meegenomen.
In de zienswijze heeft appellant primair aangevoerd dat deze rebellenkaart geen officiële identiteitskaart was.
In de beschikking heeft de Minister dit standpunt gevolgd maar desondanks gesteld dat het document wel bewijskracht heeft en ter indicatie had dienen te worden overgelegd.
Deze overweging kan niet anders worden uitgelegd dan dat de Minister van mening bleef dat de rebellenkaart een bewijs is van eisers identiteit.
In beroep heeft eiser de juistheid van dit standpunt betwist en erop gewezen dat de Minister de term identiteitsbewijs zeer strikt pleegt uit te leggen.
In het verweerschrift heeft de Minister (inmiddels: de Staatssecretaris van Justitie)

uiteindelijk een andere stelling betrokken, namelijk dat appellant deze rebellenkaart had moeten meenemen ter onderbouwing van zijn asielrelaas.
Aldus heeft de Minister op dit wezenlijke onderdeel een andere grond aan de afwijzing van de asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser meent dat de Minister dit niet zonder een nieuwe voornemenprocedure had kunnen doen. De beschikking is op dit onderdeel onvoldoende kenbaar en voorts onvoldoende gemotiveerd.
2. Subsidiair heeft appellant betoogd dat hij het hem niet valt toe te rekenen dat hij de rebellenkaart niet heeft overgelegd, aangezien dit zijn leven in gevaar zou kunnen brengen. In het beroepschrift heeft appellant geconstateerd dat de Minister dat laatste niet heeft betwist en betoogd dat de beschikking aldus onvoldoende gemotiveerd was. Hetzelfde heeft appellant betoogd met betrekking tot het feit dat hij handelingsonbekwaam was.
Ten onrechte heeft de rechtbank terzake haar eigen oordeel in de plaats van die van de Minister gesteld door te overwegen dat appellant in het eerste gehoor heeft verklaard dat hij zijn rebellenkaart in en voor hem onbekend Afrikaans land heeft achtergelaten en niet in Sierra Leone. Dit standpunt heeft de Minister immers zelf nooit ingenomen, terwijl dit standpunt voorts feitelijk onjuist is en kennelijk berust op een onjuiste lezing van het rapport van het eerste gehoor.
Voorts voert appellant aan dat de rechtbank verzuimd heeft te beoordelen of het betoog dat de omstandigheid dat medebrenging van deze rebellenkaart een gevaar voor zijn leven met zich zou meebrengen, terecht zou moeten betekenen dat er in dezen inderdaad sprake is van een niet-toerekenbaarheid. De rechtbank heeft aldus derhalve niet op grondslag van de beroepsgronden geoordeeld.
Ook klaagt eiser erover dat de rechtbank geen oordeel heeft gegeven over punt 4 van de gronden van het beroepschrift.

Grief 2:
Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.12 dat verweerder zich onder verwijzing naar artikel 31 lid 2 sub f Vw in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant verwijtbaar niet verifieerbare en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door hem gevolgde reisroute.

Toelichting:
Appellant betwist dat het vaste jurisprudentie is dat de door hem gestelde afhankelijkheid niet kan afdoen aan de op hem rustende eigen verantwoordelijkheid. Dit zou immers een risico-aansprakelijkheid met zich meebrengen hetgeen zeker niet de bedoeling van de wetgever is geweest.
Voorts heeft de rechtbank ten onrechte niet beoordeeld dat hij tijdens zijn reis is bedwelmd door een gas en daardoor verschoonbaar niet nader heeft kunnen verklaren omtrent zijn reis. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat appellant weldegelijk in Nederland een reisdocument heeft overgelegd aan de politie op Schiphol en daarmee zijn reisroute verifieerbaar heeft kunnen onderbouwen. Ten onrechte heeft de rechtbank niet op de grondslag van het beroepschrift geoordeeld dat de bestreden beslissing op dit onderdeel niet c.q. onvoldoende kenbaar is c.q. onzorgvuldig is voorbereid.

Grief 3:
Ten onrecht heeft de rechtbank in r.o. 2.13 dat de Minister de eis mocht stellen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en dat de Minister daardoor de eis mocht stellen dat van het relaas voor het overige een positieve overtuigingskracht moet uitgaan.
Gelet op de voorgaande grieven had de rechtbank niet tot deze conclusie kunnen komen.

Grief 4:
Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.14 met betrekking tot de door appellant opgegeven namen (kennelijk) overwogen dat van appellants relaas hierin geen positieve overtuigingskracht uitgaat en heeft de rechtbank daarbij gewezen op de vaste rechtspraak van uw Afdeling.

Toelichting: .
Wat betreft de vaste rechtspraak van uw Afdeling, voert appellant aan dat de rechtbank er aan voorbijgegaan is dat het noemen van namen geen betrekking heeft op zijn vluchtmotieven. Immers appellant heeft zijn vluchtmotieven helder uiteengezet. Het noemen van namen vloeit voort uit de nadere vraagstelling door de contactambtenaar naar aanleiding van de door appellant gegeven vluchtmotieven. Indien van de vreemdeling zou worden verwacht dat hij tijdens het nader gehoor uit eigen beweging alle details van zijn asielrelaas naar moet brengen, bij gebreke waarvan hij ongeloofwaardig is, dan is een nadere vraagstelling door de contactambtenaar volstrekt zinloos. Die nadere vraagstelling is er evident op gericht om meer informatie te verkrijgen dan hetgeen de vreemdeling in eerste instantie zelf naar voren heeft gebracht. De door de rechtbank aangehaalde uitspraak van uw Afdeling heeft naar appellants mening alleen betrekking op de vluchtmotieven en niet op niet-doorslaggevende details. Juist de nadere vraagstelling door de contactambtenaar was bedoeld om van appellant nadere details te verkrijgen.
Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geen acht geslagen op de beroepsgrond dat hij in het nader gehoor weldegelijk, en anders dan door de Minister is gesteld, meerdere namen heeft genoemd.

Grief 5:
Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.14 met betrekking tot de maand van het overlijden van (kennelijk) overwogen dat van appellants relaas hierin geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Toelichting:
Het is onbegrijpelijk dat de rechtbank zonder meer overweegt dat de Minister de stelling dat het feit dat appellants 14-jarige of 15-jarige leeftijd ten tijde van het overlijden van redengevend is/kan zijn waarom hij de exacte maand van diens overlijden (3 jaar na dato) niet (meer) weet.
Appellant heeft de opstelling van de Minister *niet fair* genoemd en derhalve geconcludeerd tot schending van het *fair play* beginsel. Ten onrechte heeft de rechtbank hierover geen oordeel gegeven.
Appellant heeft in beroep ook aangevoerd dat de Minister niet mag uitgaan van de speculatieve gedachte dat appellant gelet op zijn leeftijd toendertijd het moment van overlijden van nauwkeuriger had moeten aangeven. De Minister heeft zich hier ten onrechte begeven op een terrein waarop hij niet deskundig is, namelijk het terrein van ontwikkelingsdeskundigen. Het betreft de vraag op welke leeftijd een minderjarig kind wel dan wel niet in staat is dergelijke informatie enkele jaren later te geven.
Ten onrechte heeft de rechtbank geen oordeel over deze beroepsgrond gegeven, althans niet gemotiveerd waarom de Minister het gelijk in dezen aan zijn kant heeft.

Grief 6:
Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de Minister ongeloofwaardig heeft kunnen achten dat appellant zich bijna twee jaar tussen de West Side Boys heeft bevonden en desondanks nimmer heeft deelgenomen aan hun activiteiten.

Toelichting:
Er is geen informatie voorhanden dat een ieder die bij de West Side Boys heeft gezeten heeft deelgenomen aan hun 'gangbare activiteiten'. Verder heeft appellant aangegeven dat

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

hij onder langdurige bescherming van stond en dat deze hem niet heeft mee laten doen met de 'gangbare activiteiten'. Indien dit de instelling van de leider van die groep is geweest, dan valt niet in te zien waarom de Minister hier, zonder nadere motivering, anders over zou kunnen denken. Dat niet altijd aanwezig was, neemt niet weg dat zijn instructie en wil dat appellant niet behoefde mee te doen, niet werd nageleefd door zijn volgelingen. Het standpunt van de Minister is onvoldoende gemotiveerd. Dit heeft de rechtbank miskend.

Grief 7:
Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de Minister appellants ontsnapping ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Toelichting:
De rechtbank heeft ten onrechte geen acht geslagen op hetgeen appellant in de zienswijze en in beroep heeft aangevoerd en heeft ten rechte gewoonweg het standpunt van de Minister overgenomen. De rechtbank heeft daardoor opnieuw geen recht gesproken op de grondslag van de ingediende beroepsgronden. Appellant heeft gemotiveerd betoogd dat de Minister voorbij gegaan is aan de kern van zijn betoog en voorts betwist dat er sprake van zou zijn dat de gevangenen op zeer eenvoudige wijze zouden kunnen wegkomen.

Grief 8:
Ten onrechte heeft de rechtbank (kennelijk) overwogen dat het feit appellant de namen van de pater en de non die hem hebben geholpen bij zijn vlucht uit het vluchtelingenkamp niet heeft weten te noemen, ongeloofwaardig is omdat appellant 5 maanden bij hen in dat vluchtelingenkamp heeft verbleven.

Toelichting:
Appellant heeft in de zienswijze en in beroep nadrukkelijk aangevoerd dat de pater en de non niet in het vluchtelingenkamp verbleven maar dit kamp alleen bezochten. Het personeel van het Rode Kruis dat het kamp runde bestond (hoofdzakelijk) uit Sierraleoners.
De rechtbank is derhalve van een foutieve veronderstelling uitgegaan.

REDENEN WAAROM:
appellant u verzoekt
a. dit hoger beroep gegrond te verklaren,
b. de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen van 21-8-2007 te vernietigen,
c. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren,

Voor appellant,

Mr I. Vreeken
gemachtigde